

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/65/2025
Identifikačné číslo spisu:	3824010236
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3824010236.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí konanom 3. decembra 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného U. W. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/70/2024, z 22. októbra 2024

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. W. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 20T/16/2024, z 22. júla 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/70/2024, z 22. októbra 2024 bol obvinený U. W. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu. Za to bol obvinenému U. W. podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného zaradil na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom].

Obvinený v dovolaní v podstate namietol nasledovné:

„Podané dovolanie opieram v prvom rade o dôvod uvedený v ust. § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda o to, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu. V situácii, keď súdy mohli svoje rozhodnutie postaviť výlučne na nepriamych dôkazoch, keď samotná poškodená mal. U. W. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní (a tiež v rámci vyšetrenia pred znalcom) poprela, že

by som sa voči nej dopustil vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa uvedeného konania, ktorým som ju mal neprimerane fyzicky a psychicky trestať a spáchanie skutku svojou výpoveďou vylúčila aj moja partnerka a matka mal. U. N. W. a zároveň v situácii, kedy aj vykonané nepriame dôkazy niesli známky pochybností, rozporov a nelogickosti (výpovede svedkov L.G. X., T.. H. L. a mal. J. U., resp. pochybnosť o autentickejšť zadováženej fotodokumentácie) pokladám to, že na rozdiel od návrhov prokurátora na vykonanie dokazovania pred súdom, súd prvého stupňa návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania v rozhodujúcom rozsahu zamietol. Som presvedčený, že týmto procesným postupom, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, bol porušený princíp rovnosti strán v konaní a zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu. Som si vedomý, že svedkovia Y. U., T. X., H. W., C. R., Y. R., O. I. a T. U. boli ako osoby, s ktorými naša rodina prichádzala ako so susedmi, priateľmi, či spolupracovníkmi najčastejšie do kontaktu, by mohli s veľkou pravdepodobnosťou prispieť k dotvoreniu skutkového stavu a k posúdeniu môjho správania k mal. U. iba nepriamo, čo však odhliadnuc od mojej výpovede a výpovede mal. U. plne platí aj o všetkých ostatných vypočutých svedkov. Za ešte závažnejšie pochybenie pokladám zamietnutie môjho návrhu na znalecké posúdenie autentickejšť fotografií, ktorými boli dokumentované zranenia mal. poškodenej U., keďže podľa výpovede poškodenej sama fotografie vyhotovila či upravila použitím fotomontáže. Za závažné porušenie môjho práva na obhajobu pokladám aj nedoplnenie znaleckého dokazovania realizovaného v trestnej veci znalcom L. osobitne so zreteľom na skutočnosť, že znalec vypracoval znalecký posudok a následne vo veci vypovedal pred súdom bez toho, aby sa oboznámil s kompletným spisovým materiálom a bez toho, aby vec konzultoval so znalcom z odboru psychiatria, hoci ním zistené skutočnosti potrebu takejto konzultácie odôvodňovali, pričom v podrobnostiach odkazujem v tomto smere na mnou podané odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Dovolenie podávam aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., pretože súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie o vine aj na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom (nebol vykonaný v rámci hlavného pojednávania vôbec), a to konkrétne na obsah skoršej výpovede mojej mladšej dcéry mal. I. W. z prípravného konania, keďže síce správne v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že na túto výpoveď nie je možné pri rozhodovaní prihliadať, keďže k nej došlo pred vznesením obvinenia, ale zároveň uviedol, že nie je možné pri posúdení veci opomenúť (a aspoň na okraj poukázať) na fakt, že v tejto pôvodnej výpovedi mal. I. priznala fyzické trestanie z mojej strany. Z uvedené vyplýva, že aj táto výpoveď zjavne ovplyvnila (hoci nemala) rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine. Aj vo vzťahu k tejto mojej odvolacej námietke Krajský súd v Trenčíne nepokladal moje odvolanie za dôvodné, keď sa iba všeobecne vyjadril v tom smere, že súd prvého stupňa svoj procesný postup presvedčivo a akceptovateľne odôvodnil v napadnutom rozsudku.“

Obvinený U. W. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom porušenie zákona, zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne a rozsudok Okresného súdu Prievidza a zároveň súdu prvého stupňa prikázal, aby vec znovu prerokoval a rozhodol. Navrhol tiež, aby dovolací súd uložený výkon trestu odňatia slobody prerušil až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol v podstate nasledovné:

„Ustanovený obhajca odsúdeného, rovnako ako na hlavnom pojednávaní a následne aj v podanom odvolaní namietal, že nebol vykonaný výsluch ním navrhovaných svedkov z radov priateľov, kolegov a známych odsúdeného, ktorí by mohli dosvedčiť v zásade to, že v rodine odsúdeného boli normálne vzťahy a nedochádzalo tam k žiadnemu týraniu maloletej U. W.. Nevyhovením návrhu obhajoby na vypočúvanie takýchto nepriamych svedkov v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu práva na obhajobu a už vonkoncom nie k vážnemu. Z vykonaného dokazovania je zjavné, že okrem samotného odsúdeného sa snažili vzťahy v rodine vykresliť ako harmonické aj jeho manželka N. W., samotná týraná maloletá U. W. sa v priebehu hlavného pojednávania tiež snažila otca vykresliť v najlepšom svetle a z radov nepriamych svedkov dopĺňajúcich obraz ideálnej rodiny bol na hlavnom pojednávaní vypočúvaný kamarát a sused odsúdeného C. U.. Vypočúvanie ďalších - navyše len nepriamych svedkov - by do konania neprinieslo žiadne nové, či dokonca podstatné skutočnosti a pre rozhodovanie súdu by ďalšie výsluchy takýchto svedkov boli úplne nadbytočné, nakoľko takýmito nepriamymi svedeckými výpoveďami by nebolo možné vyvrátiť výpovede očitých svedkov zranení na tele maloletej T.. X. a T.. U. a závery znaleckého skúmania znalca z odboru psychológie, ktorý vo svojom znaleckom posudku jednoznačne skonštatoval, že maloletá U. bola zo strany odsúdeného vystavovaná konania, ktoré v nej vyvolávalo psychické utrpenie, ťažké príkorie v zmysle týrania.

Rovnako považujem za úplne bezpredmetný návrh obhajcu na znalecké skúmanie fotografií, ktorý návrh bol opakovane prezentovaný ešte na hlavnom pojednávaní a tiež v odvolacom konaní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na svedecké výpovede v konaní vypočutých nezaujatých svedkov T.. X. a T.. U.W., ktorí obaja vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní zhodne potvrdili, že zranenia na tele maloletej U. osobne videli [...]. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že tieto zranenia museli na tele maloletej aj objektívne existovať a neboli „dorobené“ v akomsi programe na úpravu snímok. Ak by aj maloletá nejakým spôsobom zvýšila kontrast snímok, aby tieto zranenia boli na snímkach lepšie viditeľné, nič to nemení na skutočnosti, že zranenia na tele maloletej boli skutočne prítomné a tieto videli dvaja nezaujatí svedkovia, ktorí sa práve na základe viditeľných zranení na tele maloletej U. rozhodli vec riešiť prostredníctvom príslušných orgánov.

Čo sa týka ďalšej námietky obhajcu odsúdeného, že nebolo vyhovené jeho návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania z odboru psychológie znalcom L. je potrebné uviesť nasledovné. Znalec L. sa osobne zúčastnil celého výsluchu maloletej U. W. na hlavnom pojednávaní konanom 29.5.2024. Následne bol znalec vypočúvaný k obsahu ním podaného znaleckého posudku, pričom znalec nielenže zotrval na záveroch svojho znaleckého posudku, ale aj na položenú doplňujúcu otázku, či vzhľadom na skutočnosti zistené z výpovede maloletej poškodenjej U.. W.. dňa 29.5.2024 je potrebné upraviť alebo rozšíriť ním podaný znalecký posudok sa znalec jednoznačne vyjadril, že nie, a to v žiadnom zmysle. Navyše, na predchádzajúcom pojednávaní konanom 6.5.2024 tak obžalovaný, ako aj ostatní vypočutí svedkovia vypovedali v podstatných častiach svojich výpovedí obdobne ako v prípravnom konaní, preto skutočne nevidím žiadny dôvod na doplnenie znaleckého posudku znalca L.. Za takejto situácie nemožno návrh na ďalšie dopĺňanie jeho znaleckého posudku vyhodnotiť inak, ako nadbytočný. [...]

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. poriadku ustanovený právny zástupca opiera v zásade o to, že v odôvodnení rozsudku sa nachádza vetná konštrukcia, v ktorej súd prvého stupňa uvádza, že hoci nemožno na výpoveď svedkyne maloletej I. W. z fázy pred vznesením obvinenia prihliadať, nemožno aspoň okrajovo poukázať aj na túto výpoveď. Táto vetná konštrukcia podľa názoru právneho zástupcu odsúdeného mala zjavne ovplyvniť hodnotiaci úsudok súdu prvého stupňa v neprospech odsúdeného, hoci nemala. V tejto súvislosti dávam do pozornosti, že nosnými dôkazmi, na základe ktorých bol odsúdený W. uznaný za vinného zo žalovaného zločinu, bol súhrn viacerých vykonaných dôkazov, a to najmä, ale nielen výpoveď svedkov T.. U., T.. X., maloletej H. L., znalecký posudok z odboru psychológie, textové správy a ďalšie dôkazy, ktoré vo svojom súhrne vytvorili ucelenú reťaz dôkazov umožňujúcich prijať výlučne jediný záver, a to ten, že skutok sa stal, tento vykazuje znaky žalovaného trestného činu a tento spáchal obžalovaný. Ak by výpoveď maloletej I. W. z fázy prípravného konania pred vznesením obvinenia mala byť jediným usvedčujúcim dôkazom, bolo by možné prisvedčiť tvrdeniu právneho zástupcu odsúdeného, avšak s poukazom na vyššie uvedené je úplne evidentné, že tomu tak nie je, a preto je zrejmé, že ani tento dovolací dôvod nie je splnený.“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného U. W. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie. Pokiaľ by zákonodarcu zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Právo na obhajobu tak, ako je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov, činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu, je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Reagujúc na námietky dovolateľa ohľadne porušenia jeho obhajobných práv najvyšší súd dáva do pozornosti, že právu obvineného spočívajúcemu v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom-ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Je potrebné si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Nejde o porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhoví dôkazným návrhom obhajoby z dôvodu, že skutkový stav považuje za zistený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, (ktoré sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu vo veci samej, nevysvetlí (neodôvodní) aspoň stručným, no zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania.

Pre bližšie vysvetlenie najvyšší súd poznamenáva, že právo na obhajobu je porušené predovšetkým v prípade existencie tzv. opomenutého dôkazu. Podľa doktríny opomenutých dôkazov je opomenutým predovšetkým taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre posúdenie otázky viny zásadný význam, avšak vo veci rozhodujúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia odmietne, prípadne jeho vykonanie úplne opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím v konečnom dôsledku dochádza k tomu, že vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom vo vzťahu k jeho odmietnutiu absentuje akákoľvek zmienka, alebo zmienka je len okrajová a všeobecná, nezodpovedajúca povahe a závažnosti veci.

Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania najvyšší súd poznamenáva, že dovolateľ namieta nevykonanie dokazovania v rozsahu návrhov na výsluch svedkov Y. U., T. X., H. W., C. R., Y. R.I., O. I. a T. U., ďalej návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru Slovenskej republiky a napokon návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania znalcom L. po oboznámení sa s ďalšími dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu.

Nahliadnutím do predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že súd prvého stupňa o nevykonaní vyššie uvedených dôkazov rozhodol na hlavnom pojednávaní konanom 22. júla 2024 tak, že návrhy obhajoby na vykonanie dôkazov podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol (č. l. 618 súdneho spisu). Predmetné odmietnutie návrhov obhajoby na vykonanie dokazovania súd prvého stupňa v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne odôvodnil vo svojom rozsudku (str. 28. rozsudku súdu prvého stupňa), keď uviedol nasledovné:

„Súd odmietol ďalšie návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania, a to výsluchmi ďalšími navrhnutými svedkami z oblasti susedstva, z oblasti práce, či iných oblastí života obžalovaného, a to s poukazom na to, že skutočnosti, ktoré mali byť týmito výsluchmi preukázané, boli v konaní preukazované už aj inými dôkaznými prostriedkami, a to výsluchom svedka C. U., výsluchom N. W., či predloženými fotografiami z obdobia života rodiny obžalovaného, z ktorého dôvodu súd považoval ďalšie dôkazy smerujúce k tomu istému účelu, za nadbytočné. Súd odmietol ďalší návrh obhajoby na vykonanie dokazovania, doplnením znaleckého posudku znalcom L., a to po oboznámení sa s celým aktuálnym spisovým materiálom. Uvedený návrh súd odmietol z dôvodu nadbytočnosti, resp. z dôvodu tej skutočnosti, že znalec podávajúci znalecký posudok L. bol pred súdom vypočutý, zúčastnil sa zároveň výsluchu maloletej poškodenej pred súdom (ako aj v prípravnom konaní), rozsiahlo sa vyjadril k svojim záverom, na ktorých by nič nemenil (k týmto dospel po oboznámení sa so spisovým materiálom, ktorý spisový materiál v znaleckom posudku označil a ktorý sa vo svojom obsahu na hlavnom pojednávaní v podstate nezmenil, a po vyšetrení poškodenej využitím psychodiagnostických metód), obsiahlo a konkrétne odpovedal na všetky otázky procesných strán, pričom nemožno opomenúť fakt, že ku svojim záverom znalec dospeje nielen na základe spisového materiálu (ktorého obsah hodnotí predovšetkým súd), ale predovšetkým na základe odborných psychodiagnostických metód používaných počas vyšetrenia poškodenej. Dané znalecké závery neboli v danej veci ničím spochybnené. Nakoľko z hľadiska psychologického aspektu považuje súd za rozhodujúci práve tento dôkaz, nepovažoval súd za danej dôkaznej situácie potrebné doplniť znalecké dokazovanie správami od psychologičky PhDr. X., a preto aj tento návrh na doplnenie dokazovania súd odmietol. Súd odmietol aj ďalšie návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania smerujúce k určeniu, či predložené fotografie boli upravené fotomontážou, nakoľko podľa názoru súdu nie je rozhodujúca farba, tvar (výraznejšie zviditeľnenie) zranenia na tele poškodenej (zaznamenané na fotografii), ale samotný fakt, že na tele poškodenej zranenia reálne boli/existovali, ktorá skutočnosť vyplýva z výsluchov svedkov, ktorí reálne zranenia aj videli, z výsluchu

poškodenej, ktorá sama potvrdila, že zranenie na nohe či ruke (v podobe modriny) na tele mala, či z obrazovo-zvukového záznamu, ktorý rovnako zranenia na tele poškodenej zachytával.“

S prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno konštatovať, že by v trestnej veci obvineného boli prítomné tzv. opomenuté dôkazy vo význame dôkazov, ktoré konajúce súdy napriek návrhom obhajoby na ich vykonanie ignorovali alebo odmietli bez toho, aby svoje rozhodnutie adekvátne odôvodnili. Naopak z obsahu spisu je zrejmé, že právo dovolateľa na riadne a presvedčivé odôvodnenie nadbytočnosti a nepotrebnosti ním navrhovaného dokazovania bolo zachované v dostatočnej miere. Pokiaľ obvinený ďalej namietal porušenie princípu rovnosti strán trestného konania nevykonaním ním navrhovaných a podľa jeho názoru dôležitých dôkazov pre skutkový stav veci, najvyšší súd k tomu uvádza nasledovné.

Na podklade dovolacích námietok spadajúcich pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd nie je oprávnený skúmať hodnotenie dôkazov ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nie je oprávnený (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; viď § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť ani správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižších stupňov.

Právo na spravodlivý proces totižto nezaručuje právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov alebo ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť a vo svojej podstate obchádzať prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného. Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10

Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov zdôrazňujúc svoju viazanosť skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa v tomto dovolacom konaní poznamenáva, že na poklade dovolania podaného obvineným nebol v tejto trestnej veci oprávnený skúmať a posudzovať odmietnuté návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania z hľadiska ich významu pre skutkový stav predloženej veci (§ 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou Trestného poriadku). Vzhľadom na skutkový charakter námietok dovolateľa preto najvyššiemu súdu nezostalo nič iné len vysloviť, že namietaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol na podklade námietok obvineného W. naplnený.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípade ak skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom je zrejma z obsahu spisu, pričom súčasné porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 a nasl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V naznačenej súvislosti tomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní alebo ich získaní bol porušený zákon. Povedané inými slovami, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený:

- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd vykonal nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní alebo získaní bol porušený zákon,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonával, ale prihliadal na ne,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností dôležitých pre rozhodnutie.

Dovolací súd podotýka, že ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Ďalej platí, že nesúlady so zákonom musí byť v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatovaný v tom zodpovedajúcej intenzite vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere. V prípade namietaných dôkazných prostriedkov musí ísť v rámci takto zúženého priestoru (aplikujúc reštriktívny výklad dotknutého ustanovenia) o chybu, ktorá by vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam dôkazných prostriedkov. Takto je zároveň zachovaný princíp, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok možno úspešne podať len v prípade výskytu závažných chýb aplikácie hmotného alebo procesného práva.

Zamerajúc sa na námietky dovolateľa spochybňujúce postup súdu prvého stupňa prihliadajúceho pri hodnotení dôkazov na výsluch maloletej I. W. (sestra poškodenej a dcéra obvineného) z 25. októbra 2025 (porovnaj č. I. 82 a nasl. vyšetrovacieho spisu), najvyšší súd dáva obvinenému za pravdu, že súd prvého stupňa nemal na tento výsluch maloletej svedkyne nijakým spôsobom prihliadať, keďže:

- tento výsluch vôbec nebol vykonaný na hlavnom pojednávaní ako dôkaz,
- tento výsluch bol realizovaný v štádiu pred vznesením obvinenia dovolateľovi a následne po vznesení obvinenia bol zopakovaný kontradiktórnym spôsobom za prítomnosti obhajcu obvineného, ktorému bolo umožnené klásť maloletej svedkyňi otázky (porovnaj č. I. 77 a nasl. súdneho spisu).

Aj napriek pochybeniu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemožno v tomto dovolacom konaní ignorovať, že súd prvého stupňa poukázal na výsluch maloletej I. W. vykonaný pred vznesením obvinenia dovolateľovi len na okraj (str. 25 rozsudku okresného súdu), t. j. mimochodom, resp. nad rámec iných skutkových zistení. Z odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa možno celkom jasne vyvodit', že vina obvineného bola konštatovaná predovšetkým na základe výsluchov svedkov T.. U., T.. X., L., U., ďalej na základe oboznámených fotografií, elektronickej komunikácie a prehrátého obrazovo - zvukového záznamu, ako aj na základe vykonaného znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia (str. 23 - 24 rozsudku okresného súdu). Na výsluch maloletej I. W. z 25. októbra 2023 súd prvého stupňa súd prvého stupňa zjavne poukázal len za účelom zdôraznenia správnosti svojho rozhodnutia, ku ktorému dospel bez ohľadu na skutočnosti z tohto výsluchu vyplývajúce.

Aplikujúc reštriktívny výklad ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd konštatuje, že niet žiadnych pochybností o tom, že odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu nie je založený na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonával, a ani na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností dôležitých pre rozhodnutie. K opačnému dovolateľom presadzovanému záveru a naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku by bolo možné dôjsť výlučne za predpokladu, že by rozhodnutia konajúcich súdov boli vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere založené na skutočnostiach vyplývajúcich z výsluchu maloletej I. W. z 25. októbra 2025, čo sa však v tejto veci zjavne nestalo.

Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené sumarizuje, že súd prvého stupňa dospel k odsudzujúcemu rozsudku bez ohľadu na nekontradiktórny výsluch maloletej I. W. realizovaný pred vznesením obvinenia dovolateľovi, a preto aj napriek tomu, že súd prvého stupňa nesprávne tento výsluch vo svojom rozhodnutí spomenul, nemožno konštatovať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku s poukazom na minimálny vplyv tohto pochybenia na odsúdenie obvineného W. v predloženej trestnej veci.

Zohľadniac všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku (ani iných). Dovolací súd preto dovolanie obvineného U. W. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Nakoľko najvyšší súd dovolanie obvineného odmietol, na navrhovaný odklad výkonu rozhodnutia podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku nebol daný dôvod; osobitné rozhodnutie sa v tomto prípade nevydáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.